

[J. M. Pedersen.]

blive lejlighed til at se på enkelthederne i et udvalg.

Jeg forstår godt, at det i lovforslagets § 1, punkt 1, bestemmes, at 90 pct. af de beskæftigede skal være anvist fra arbejdsanvisningen, og jeg ser nu, at der til denne bestemmelse er føjet en ny bestemmelse om, at det må være tilladt at anvende 2, skal vi kalde det af firmaernes faste stabe, ved beskæftigelse af indtil 10 arbejdere og 4 ved beskæftigelse af mellem 10 og 40 arbejdere. En sådan bestemmelse er naturligvis nødvendig i praksis af mange grunde, som allerede er nævnt her, men jeg vil dog understrege, at det burde dog stå lidt mere elastisk i loven, end at der må anvendes 2 ved beskæftigelse af indtil 10 og 4 ved beskæftigelse af op til 40, for der kan være de arbejder, hvor det er nødvendigt at udvide dette antal. Jeg håber imidlertid, at vi kan se på dette spørgsmål i udvalget.

Hvad angår bestemmelsen om, at der skal kræves licitation, så snart arbejdet beløber sig til mere end 25 000 kr. — en bestemmelse, som også er omtalt af foregående talere — vil jeg gerne understrege, at så må man vist også kigge lidt på licitationsbestemmelserne, som efter min formening i mange, mange tilfælde virker særdeles uheldigt. Meningen med licitation må da være at få arbejdet udført til den billigst mulige pris, men i praksis er der masser af eksempler på, at det bliver ikke til den billigste, men snarere til den mellemste pris, og i mange tilfælde bliver det en af de dyreste tilbudsgivere, der får arbejdet. Jeg mener derfor, at inden vi går over til at lægge dette fast, må vi kigge lidt alvorligt på licitationsbestemmelserne.

I øvrigt vil jeg også gerne benytte lejligheden til at takke den højtærede minister for den udtalte velvilje. Jeg lagde især mærke til, at ministeren havde videregående tanker med hensyn til at løse problemet om beskæftigelse, et problem, som ligger os alle i denne sal meget stærkt på sinde, og når det gør det, må der også være

mulighed for, at vi kan få løst denne opgave så godt, som tiderne tillader det.

Alfred Jensen: Jeg er enig med den ærede ordfører for forslagsstillerne, når han siger, at vor beskæftigelseslovgivning ikke er tidssvarende. Det, man kunne nøjes med i slutningen af 1930'erne og lige efter krigen, og som tog sigte på at skaffe arbejde frem til dem, som havde gået ledig i en betragtelig tid, det kan ikke være tilstrækkeligt nu. Der har været talt alt for meget om fuld beskæftigelse, og det har vakt forventninger, berettigede forventninger. Nu må vi være kommet dertil, at problemet om beskæftigelse ikke består i at finde ud af, hvordan den mand, der har gået ledig i så og så lang tid, får en chance for at blive omskolet, så han kan tage noget arbejde, hvis der skulle byde sig noget, nej, det, vi må sætte ind på, er at skaffe beskæftigelse til alle, og derfor er jeg faktisk enig i, at lovgivningen ikke er tidssvarende.

Vi har sidste år haft en gennemsnitlig ledighed på 71 000. Den er opgjort til 10,2 pct. af de forsikrede, men hvis der ikke var kommet nye medlemmer ind blandt de forsikrede, havde den været på 10,3 pct. Det er naturligvis meget godt, at procenterne går ned, men her er det jo ikke procenterne, det drejer sig om, her drejer det sig om dem, der lider under arbejdsløsheden; og det tal, jeg har nævnt her, skal vel egentlig forhøjes, jeg vil tro med op imod 5 000, dels for dem, der har nedsat arbejdstid, dels for dem, der er uden for forsikringen.

Det store problem her må være at skaffe mere beskæftigelse frem, og det er i og for sig rigtigt, at det først og fremmest er arbejdsmændene, det drejer sig om, og hvad disse angår, er de tal, der foreligger, af en sådan beskaffenhed, at de angiver, at der må gøres noget mere for at skaffe varig beskæftigelse. Det kan naturligvis være en tilfældighed med de tal, der foreligger for januar måned i de sidste 3 år,